

Το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους

και όχι στις Βουλές τους διαδρόμους

«Ευρώ ή Δραχμή;», «ΣΥΡΙΖΑ ή Μνημόνιο;», «λιτότητα ή χρεωκοπία»..., αυτά είναι μερικά από

τα διλήμματα που κυριαρχούν τις τελευταίες μέρες στο δημόσιο λόγο και στα μέσα μαζικής

ενημέρωσης. Τα κόμματα του μνημονίου επιλέγουν «το δύσκολο δρόμο της σωτηρίας της χώρας

μέσα στην Ευρώπη, με σκληρά και αναγκαία μέτρα», ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ «θα ενώσει το λαό ενάντια

στα μνημόνια της χρεωκοπίας». Και οι δυο μεριές παραγνωρίζουν κάτι πολύ βασικό: Αυτή τη

στιγμή δεν γίνεται μια επίθεση στη χώρα, γενικώς, αλλά μια επίθεση στους μισθωτούς, στους

συνταξιούχους, στους ανέργους, δηλαδή στον κόσμο της εργασίας.

Όλα τα μέτρα που νομοθετήθηκαν με αφορμή την οικονομική κρίση μειώνουν την αξία της

εργατικής μας δύναμης, είτε άμεσα (μείωση του βασικού μισθού και του επιδόματος ανεργίας),

είτε έμμεσα (περικοπές κοινωνικών δαπανών, ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων αγαθών, διάλυση

συλλογικών συμβάσεων εργασίας, κλπ). Τα μέτρα που ψηφίστηκαν αποτελούσαν προτάσεις

του ΣΕΒ (Σύλλογος Ελληνικών Βιομηχανιών) πολύ πριν την κρίση, στο όνομα της τόνωσης της ανταγωνιστικότητας. Απ' αυτά τα μέτρα οι εργοδότες βγαίνουν κερδισμένοι, αφού θα έχουν πιο φτηνά εργατικά χέρια, πιο αδύναμα σωματεία, πιο πειθαρχημένους εργαζόμενους μπροστά στο φόβο της ανεργίας. Άλλωστε μεγάλο κομμάτι του περιβόητου χρέους βρίσκεται σε ντόπιες τράπεζες και επιχειρήσεις. Με το πρόσχημα της κρίσης χρέους, καλούμαστε εμείς οι εργαζόμενοι να πληρώσουμε τη χρεωκοπία των τραπεζών και της φούσκας των στεγαστικών δανείων.

Από εργατική σκοπιά λοιπόν, οποιοδήποτε δίλημμα τίθεται για «τη σωτηρία της χώρας» είναι ψευτοδίλημμα. Το ζήτημα δεν είναι πως θα βγει η χώρα από την κρίση, αλλά πως οι εργάτες θα καταφέρουν να αντιμετωπίσουν οποιαδήποτε εκδοχή διαχείρισης της κρίσης που θα επιλέξουν τα αφεντικά. Είτε αμειβόμαστε με ευρώ, είτε αμειβόμαστε με δραχμή, η εκμετάλλευση παραμένει η ίδια. Αυτό που πρέπει να μας ενδιαφέρει είναι, πως θα χτίσουμε από την αρχή ένα νέο συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα το οποίο θα μπορεί να μπλοκάρει την επίθεση που δεχόμαστε σήμερα ως εργάτες. Δεν γίνεται να βγούμε όλοι οι Έλληνες από την κρίση. Δεν έχουμε τα

ίδια συμφέροντα με τους Έλληνες εργοδότες που αυξάνουν τα κέρδη τους αξιοποιώντας τα αντεργατικά μέτρα. Αντίθετα έχουμε τα ίδια συμφέροντα με τους μετανάστες εργάτες χωρίς χαρτιά, τους οποίους από κοινού τα κόμματα του μνημονίου και η ακροδεξιά (Χρυσή Αυγή κλπ) προβάλλουν ως το μεγάλο πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας.

Το ελληνικό κράτος ανεξαρτήτως κυβέρνησης ακολουθεί μια συνειδητή πολιτική, που τεχνητά ορίζει ως παράνομους το σύνολο των ανθρώπων που αναγκάζονται να μεταναστεύσουν στην Ελλάδα. Δεν είναι, πως θέλει να σφραγίσει τα σύνορα, αλλά είναι ανίκανο να το κάνει. Θέλει τους μετανάστες μέσα στη χώρα ως παράνομους, για να μπορούν τα ντόπια αφεντικά να βρίσκουν φτηνά και υπάκουα εργατικά χέρια. Ο ρατσισμός βοηθά στην υποτίμηση των μισθών αυτού του κομματιού της εργατικής τάξης, υποτίμηση που ξεκινά από τους μετανάστες και περνά φυσικά και στο ντόπιο τμήμα των εργαζομένων. Παράλληλα, το καθεστώς παρανομίας των μεταναστών, βοηθάει τις ντόπιες μαφίες να στρατολογούν και να ελέγχουν πιο εύκολα κόσμο. Έχουμε λοιπόν ένα φαύλο κύκλο: από τη μια η τεχνητή δημιουργία συνθηκών παρανομίας υποτιμά την αξία της

εργατικής δύναμης των μεταναστών και τους σπρώχνει στα χέρια της μαφίας, από την άλλη αυτό αυξάνει την ξενοφοβία των ντόπιων και η ξενοφοβία και ο ρατσισμός συμβάλουν στην παραπέρα υποτίμηση και των μεταναστών και των ντόπιων.

Η Χρυσή Αυγή δεν είναι μια αντι-συστημική πολιτική δύναμη. Όλα τα πρώην ηγετικά στελέχη της

(Κουσουμβρήs, Ανδρουτσόπουλος, κ.α.) έχουν αποχωρήσει από αυτήν, κατηγορώντας τον

αρχηγό της Μιχαλολιάκο για συνεργασία με την αστυνομία και χρηματοδότηση από το ΠΑΣΟΚ και

τη ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Στον Άγιο Παντελεήμονα σε συνεργασία με τις αστυνομικές αρχές πουλάει

προστασία στα μπαρ και στα μαγαζιά, στα οποία φυσικά δουλεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες

μετανάστες. Ο πραγματικός της στόχος δεν είναι η «απέλαση των λαθρομεταναστών», αλλά η

διατήρησή τους ως φτηνό και υπάκουο εργατικό δυναμικό σε καθεστώς τρομοκρατίας. Η Χρυσή

Αυγή ζητά στο προεκλογικό της πρόγραμμα, οι μετανάστες εργάτες να πληρώνουν διπλάσιες

ασφαλιστικές εισφορές από τους ντόπιους (αβάντα δηλαδή στα αφεντικά που τους απασχολούν).

Το εργατικό κίνημα απαιτεί, να μην πληρώνουν καθόλου ασφαλιστικές εισφορές οι εργαζόμενοι, να

πληρώνουν μόνο οι εργοδότες και το κράτος.

Η Χρυσή Αυγή είναι τα καλά παιδιά του συστήματος και ως καλά παιδιά του συστήματος...

δεν επανασυνδέουν το κομμένο ρεύμα, δεν σηκώνουν τις μπάρες στα διόδια, δεν προτρέπουν

σε άρνηση πληρωμής εισιτηρίου στα μέσα μεταφοράς, δεν καλούν σε έμπρακτη ανυπακοή

ενάντια στα χαράτσια, δεν συμμετέχουν σε διαμαρτυρίες έξω από επιχειρήσεις που απολύουν

εργαζόμενους. Σε διατεταγμένη υπηρεσία από το σύστημα αποπροσανολίζουν για το ποιος είναι

ο πραγματικός εχθρός. «Οι μετανάστες», μας λένε. Έτσι μένουν στο απυρόβλητο οι εργοδότες,

τα κόμματα εξουσίας, τα μνημόνια, οι μπάτσοι που μέσω αυτών ψηφίστηκαν τα μνημόνια (αυτοί

προστάτευαν τη Βουλή από την οργή του λαού). Δεν είναι τυχαίο που οι μπάτσοι ψηφίζουν μαζικά

Χρυσή Αυγή και που οι Χυσαυγίτες μαζί με τα ΜΑΤ επιτίθενται σε διαδηλωτές.

Το πολιτικό σύστημα που τώρα καταγγέλλει τη Χρυσή Αυγή ως «ακραίους», για τους τηλεοπτικούς

τραμπουκισμούς του Κασιδιάρη, είναι το ίδιο που τους καλύπτει όταν εφορμούν καθημερινά στα

μέσα μεταφοράς και τις πλατείες ξυλοκοπώντας και μαχαιρώνοντας μετανάστες, αλλά και ντόπιους

που δεν τους αρέσει η εμφάνισή ή το κούρεμά τους. Το τελευταίο εξάμηνο οι αντιρατσιστικές οργανώσεις έχουν καταγράψει 500 περιστατικά ρατσιστικής βίας, ενώ 30 μετανάστες είναι αγνοούμενοι από τις κοινότητές τους!

Το πολιτικό σύστημα έχει υιοθετήσει πλήρως το ρατσιστικό λόγο των νεοναζί. Τις ίδιες ψεύτικες καταγγελίες που κάνουν τώρα οι δημοσιογράφοι και οι πολιτικοί για τη Χρυσή Αυγή, τις έκαναν παλαιότερα για το ΛΑΟΣ, τον Βορίδη, τον Άδωνη Γεωργιάδη και τον Πλεύρη. Αυτό τον συρφετό τώρα τον προβάλλουν ως «δημοκρατικές δυνάμεις». Ιστορικά πάντα, ο ρόλος της ακροδεξιάς ήταν να κάνει τη βρώμικη δουλειά των εργοδοτών, παρά τις «αντικαπιταλιστικές» ρητορείες της.

Ως εργαζόμενοι χρειάζεται να σταθούμε απέναντι τόσο στους φασίστες με τις γραβάτες, όσο και στους φασίστες με τα ξυρισμένα κεφάλια. Να φτιάξουμε νέα σωματεία που δεν θα ελέγχονται από τα πολιτικά κόμματα και που θα δέχονται ως μέλη τους τούς μετανάστες εργάτες, διεκδικώντας και για αυτούς ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις. Αν δεν το κάνουμε αυτό, οι μαφίες (οι οποίες ασ μην έχουμε αυταπάτες έχουν άριστες σχέσεις τόσο με την αστυνομία όσο και με την ακροδεξιά)

θα γιγαντώνονται και ο κοινωνικός κανιβαλισμός θα εξαπλώνεται. Χρειάζεται να χτίσουμε σε κάθε

γειτονιά ομάδες άμυνας των λαϊκών συνελεύσεων, οι οποίες θα προστατεύουν τους κατοίκους

τόσο από τις επιθέσεις των νεοναζί μαχαιροβγαλτών όσο και από την αντικοινωνική βία των

κρατικά ελεγχόμενων μαφιών. Την αντικοινωνική και εγκληματική βία της μαφίας δεν μπορεί και

δεν θέλει να τη σταματήσει ούτε η Χρυσή Αυγή ούτε η αστυνομία. Μόνο ένα κοινωνικό κίνημα από

τα κάτω που θα ενώσει ντόπιους και μετανάστες, θα μπορέσει να τσακίσει τις μαφίες, είτε είναι των

ντόπιων, είτε είναι των μεταναστών, είτε είναι μικτές.

Οι εκλογές, ανεξάρτητα αν κάποιος αποφασίσει να συμμετέχει σε αυτές ή όχι, δεν μπορούν να

λύσουν κανένα πραγματικό πρόβλημα των εργαζομένων. Αντίθετα καλλιεργούν αυταπάτες πως

όλοι μαζί, εργάτες και αφεντικά μπορούμε ενωμένοι να βρούμε μια λύση για να «σωθεί η χώρα»

(δηλαδή η καπιταλιστική κερδοφορία). Αν δεν αλλάξει ο πραγματικός συσχετισμός δύναμης στην

κοινωνία ανάμεσα στους εργοδότες και τον κόσμο της εργασίας, όποια κυβέρνηση και να βγει, η

πολιτική προς όφελος των αφεντικών θα συνεχιστεί. Ως εργάτες έχουμε πιο χρήσιμα πράγματα

να ασχοληθούμε, από τις εκλογές: δημιουργία αυτοοργανωμένων μαχητικών σωματείων,

οργάνωση απεργιών στους χώρους δουλείας, εξάπλωση των συνελεύσεων γειτονιάς, συγκρότηση

αντιφασιστικών επιτροπών, δημιουργία δομών κοινωνικής αλληλεγγύης και αυτονομίας των

εργαζομένων από το καπιταλιστικό σύστημα.

Ας υποδεχτούμε τη νέα κυβέρνηση, όπως της αξίζει... με απεργίες και

διαδηλώσεις!

ΕΣΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ Αθήνας

<http://athens.es-e-gr.org/> info@ese-gr.org Τηλέφωνο: 6941507846